

“ मीठे बच्चे- यो पढाइ जुन बाबाले पढाउनु हुन्छ , यसमा अथाह कमाइ छ , त्यसैले पढाइ राम्रोसँग पढिराख , लिंक कहिल्यै नटुटोस्।”

प्रश्न:- जो विनाशकाले विपरीत बुद्धि छन्, उनलाई तिम्रो कुन कुरामा हाँसो लाग्छ?

उत्तर:- तिमीले जब भन्छौ- अब विनाशकाल नजिक छ, तब उनीहरूलाई हाँसो लाग्छ। तिमीलाई थाहा छ- बाबा यहाँ बसिरहनुहुन्छ, बाबाको ड्युटी हो पावन बनाउने। जब पावन बन्छौ अनि यो पुरानो दुनियाँ विनाश हुन्छ, नयाँ आउँछ। यो लडाईं हो नै विनाशको लागि। तिमी देवता बनेपछि यस कलियुगी फोहोरी सृष्टिमा आउन सक्दैनौ।

ओम् शान्ति। रुहानी बाबा बसेर रुहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। बच्चाहरूले सम्झन्छन् हामी धेरै बेसमझ बनेका थियौं। माया रावणले बेसमझ बनाइदिएको थियो। यो पनि बच्चाहरूले सम्झन्छन्- बाबा अवश्य नै आउनु छ, जब नयाँ दुनियाँ स्थापना हुनु छ। तीनवटा चित्र पनि छन्, ब्रह्माद्वारा स्थापना, विष्णुद्वारा पालना, शंकरद्वारा विनाश किनकि गर्ने-गराउने त बाबा हुनुहुन्छ नि। एउटै हुनुहुन्छ जसले गर्नुहुन्छ र गराउनु हुन्छ। पहिला कसको नाम आउँछ? जसले गर्छ वा जसद्वारा गराउनु हुन्छ। गर्ने-गराउने भनिन्छ नि। ब्रह्माद्वारा नयाँ दुनियाँको स्थापना गराउनु हुन्छ। यो पनि बच्चाहरूले जानेका छन्- हाम्रो जो नयाँ दुनियाँ हुन्छ, हामीले स्थापना गरिरहेका छौं, त्यसको नाम हो देवी-देवताको दुनियाँ। सत्ययुगमा नै देवी-देवता हुन्छन्। अरू कसैलाई देवी-देवता भनिदैन। त्यहाँ मनुष्य हुँदैनन्। एउटै देवी-देवता धर्म हुन्छ, अरू कुनै धर्म नै हुँदैन। अहिले तिमी बच्चाहरूको स्मृतिमा आएको छ- वास्तवमा हामी देवी-देवता थियौं, निशानीहरू पनि छन्। इस्लामी, बौद्धी, क्रिश्चियन आदि सबैको आ-आफ्नो निशानी छ। हाम्रो जब राज्य थियो तब अरू कोही थिएन। अहिले अरू सबै धर्म छन्, हाम्रो देवता धर्म छैन। गीतामा शब्द धेरै राम्रा-राम्रा छन् तर कसैले बुझ्न सक्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ- विनाशकाले विपरीत बुद्धि र विनाशकाले प्रीत बुद्धि। विनाश त यस समयमा नै हुनु छ। बाबा आउनु हुन्छ पनि संगमयुगमा, जबकि चेज हुनु छ। बाबा तिमी बच्चाहरूलाई बदलामा सबै कुरा नयाँ दिनुहुन्छ। उहाँ सुनार पनि हुनुहुन्छ, धोबी पनि हुनुहुन्छ, ठूलो व्यापारी पनि हुनुहुन्छ। बिरलै कसैले बाबासँग व्यापार गर्नु। यस व्यापारमा त अथाह फाइदा छ। पढाइमा फाइदा धेरै हुन्छ। महिमा पनि गरिन्छ- पढाइ कमाइ हो, त्यो पनि जन्म-जन्मान्तरको लागि कमाइ हो। त्यसैले यस्तो पढाइ राम्ररी पढ्नुपर्छ र पढाउन पनि धेरै सहज पढाउँछ। केवल एक हप्ता बुझेर फेरि जहाँ गए पनि, तिम्रो पासमा पढाइ आइरहन्छ अर्थात् मुरली मिलिरहन्छ अनि फेरि कहिल्यै लिंक टुट्दैन। यो हो आत्माहरूको परमात्माको साथ लिंक। गीतामा पनि यी शब्द छन्- विनाश काले विपरीत बुद्धि विनशन्ती, प्रीत बुद्धि विजयन्ती। तिमीलाई थाहा छ- यस समयमा मनुष्य एक अर्कालाई मारपिट गरिरहन्छन्। यिनीहरूमा जस्तो क्रोध वा विकार अरू कसैमा हुँदैन। यो पनि गायन छ- द्रौपदीले पुकारिन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ, तिमीहरू सबै द्रौपदी हो। भगवानुवाच, बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! अब विकारमा नजाऊ। म तिमीलाई स्वर्गमा लिएर जान्छु, तिमीले केवल म बाबालाई याद गर। अहिले विनाशकाल हो नि, कसैको पनि सुन्दैनन्, लडि नै रहन्छन्। उनीहरूलाई कति भनिन्छ- शान्त रहन्, तर शान्त रहँदैनन्। आफ्ना बच्चा आदिबाट बिछोडिएर लडाईंको मैदानमा जान्छन्। कति मनुष्य मरिरहन्छन्। मनुष्यको कुनै महत्त्व छैन। यदि महत्त्व छ, महिमा छ भने देवी-देवताहरूको। अहिले तिमी यस्तो बन्ने पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। तिम्रो महिमा वास्तवमा यी देवताहरू भन्दा पनि बढी छ। तिमीलाई अहिले बाबाले पढाइरहनु भएको छ। कति उच्च पढाइ छ। पढ्नेवाला धेरै जन्मको अन्त्यमा बिलकुलै तमोप्रधान छन्। म त सदैव सतोप्रधान नै छु।

बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमी बच्चाहरूको आज्ञाकारी सेवक बनेर आएको छु। विचार गर- हामी कति फोहोरी बनेका छौं। बाबाले नै हामीलाई वाह-वाह बनाउनु हुन्छ। भगवान बसेर मनुष्यलाई पढाएर कति उच्च बनाउनु हुन्छ। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ- म धेरै जन्मको अन्त्यमा तिमीहरू सबैलाई तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बनाउन आएको छु। अहिले तिमीलाई पढाइरहेको छु। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले तिमीलाई स्वर्गवासी बनाएँ फेरि तिमी नर्कवासी कसरी बन्थौ, कसले बनायो? गायन पनि छ- विनाश काले विपरीत बुद्धि विनशन्ती। प्रीत बुद्धि विजयन्ती। फेरि जति-जति प्रीत बुद्धि हुन्छौ अर्थात् धेरै याद गर्नेछौ, त्यति नै तिम्रै फाइदा हुन्छ। लडाईंको मैदान हो नि। यो

कसैले पनि जान्दैन- गीतामा कुनचाहिँ युद्ध बताइएको छ। उनीहरूले त फेरि कौरव र पाण्डवको युद्ध देखाएका छन्। कौरव सम्प्रदाय, पाण्डव सम्प्रदाय पनि छन् तर कुनै युद्ध त होइन। पाण्डव उनलाई भनिन्छ जसले बाबालाई जानेका छन्। बाबासँग प्रीत बुद्धि छन्। कौरव उनलाई भनिन्छ जो बाबासँग विपरीत बुद्धि छन्। शब्द त धेरै राम्रा-राम्रा बुझ्न लायक छन्।

अहिले हो संगमयुग। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ, नयाँ दुनियाँको स्थापना भइरहेको छ। बुद्धिले काम लिनु छ। अहिले दुनियाँ कति ठूलो छ। सत्ययुगमा कति थोरै मनुष्य हुन्छन्। सानो वृक्ष हुन्छ नि। त्यो वृक्ष फेरि ठूलो हुन्छ। मनुष्य सृष्टिरूपी यो उल्टो वृक्ष कस्तो छ, यो पनि कसैले जान्दैन। यसलाई कल्प वृक्ष भनिन्छ। वृक्षको ज्ञान पनि चाहिन्छ नि। अरू वृक्षको ज्ञान त धेरै सजिलो छ, तरुनै बताइदिन्छन्। यस वृक्षको ज्ञान पनि यस्तै सजिलो छ तर यो हो मनुष्य वृक्ष। मनुष्यलाई आफ्नो वृक्षको बारेमा थाहा हुँदैन। भन्ने पनि गर्छन्- परमात्मा रचयिता हुनुहुन्छ, त्यसैले अवश्य चैतन्य हुनुपर्छ। बाबा सत्य हुनुहुन्छ, चैतन्य हुनुहुन्छ, ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। उहाँमा कुनचाहिँ ज्ञान छ, यो पनि कसैले बुझ्दैनन्। बाबा नै बीज रूप, चैतन्य हुनुहुन्छ। उहाँबाट नै सारा रचना हुन्छ। त्यसैले बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ, मनुष्यलाई आफ्नो वृक्षको बारेमा थाहा छैन, अरूको वृक्षलाई त राम्ररी जानेका छन्। वृक्षको बीज यदि चैतन्य हुने हो भने बताउने थियो तर त्यो त जड हुन्छ। अब तिमी बच्चाहरूले नै रचयिता र रचनाको रहस्यलाई जानेका छौ। उहाँ सत्य हुनुहुन्छ, चैतन्य हुनुहुन्छ, ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। चैतन्यसँग त बातचित गर्न सक्नुहुन्छ नि। मनुष्यको तन सबैभन्दा श्रेष्ठ अमूल्य भनेर गायन गरिएको छ। यसको मूल्य तोक्न सकिँदैन। बाबा आएर आत्माहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ।

तिमी रूप पनि हौ, बसन्त पनि हौ। बाबा ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। उहाँबाट तिमीलाई रत्न मिल्छन्। यो ज्ञान रत्न हो, जुन रत्नबाट ती रत्न पनि तिमीलाई धेरै मिल्छन्। लक्ष्मी-नारायणसँग हेर कति रत्न छन्। हीरा-जुहारतका महलमा रहन्छन्। नाम नै छ स्वर्ग, जसको तिमी मालिक बन्ने छौ। कोही गरिबलाई अचानक ठूलो चिठ्ठा मिल्यो भने पागल हुन्छन् नि। बाबा पनि भन्नुहुन्छ- तिमीलाई विश्वको बादशाही मिल्छ त्यसैले मायाले पनि कति विघ्न ल्याउँछ। तिमीलाई पछि गएर थाहा हुन्छ- मायाले कति राम्रा-राम्रा बच्चाहरूलाई पनि निलिदिन्छ। एकदम खाइदिन्छ। तिमीले सर्पलाई देखेका छौ- भ्यागुतोलाई कसरी समात्छ, जसरी हात्तीलाई गोहीले खान्छ। सर्पले भ्यागुतोलाई एकदम साराका सारा निलिदिन्छ। माया पनि यस्तै छ, बच्चाहरूलाई जिउँदै पक्रिएर एकदम खतम गरिदिन्छ जसकारण फेरि कहिल्यै बाबाको नाम पनि लिँदैनन्। योगबलको तागत तिमीमा धेरै कम छ। सारा आधार योगमा छ। जसरी सर्पले भ्यागुतोलाई निलिदिन्छ, तिमी बच्चाहरूले पनि सारा बादशाहीलाई निल्छौ। सारा विश्वको बादशाही तिमीले सेकेण्डमा लिन्छौ। बाबाले कति सहज युक्ति बताउनु हुन्छ। कुनै हतियार आदि छैन। बाबाले ज्ञान-योगको अस्त्र-शस्त्र दिनुहुन्छ। उनीहरूले फेरि स्थूल हतियार आदि दिएका छन्।

तिमी बच्चाहरूले यस समयमा भन्छौ- हामी केबाट के बनेका थियौं! जो चाह्यो त्यही भन, हामी यस्ता अवश्य थियौं। हुन त हामी मनुष्य नै थियौं तर गुण र अवगुण त हुन्छन् नि। देवतामा दैवी गुण हुन्छन्, त्यसैले उनीहरूको महिमा गाउँछन्- आप सर्वगुण सम्पन्न... हम निर्गुण हारे में कोई गुण नाही। यस समय सारा दुनियाँ नै निर्गुण छ अर्थात् एउटा पनि दैवी गुण छैन। बाबा जसले गुण सिकाउनु हुन्छ, उहाँलाई नै जानेका छैनन्, त्यसैले भनिन्छ विनाश काले विपरीत बुद्धि। अब विनाश त हुनु नै छ संगमयुगमा। जबकि पुरानो दुनियाँ विनाश हुन्छ र नयाँ दुनियाँ स्थापना हुन्छ। यसलाई विनाश काल भनिन्छ। यो हो अन्तिम विनाश फेरि आधाकल्प कुनै लडाईं आदि हुँदैन। मनुष्यलाई केही पनि थाहा छैन। विनाश कालमा विपरीत बुद्धि छन्, त्यसैले अवश्य पुरानो दुनियाँको विनाश होला नि। यस पुरानो दुनियाँमा कति आपत्ति छ। मरिरहन्छन्। बाबाले यस समयको हालत बताउनु हुन्छ। फरक त धेरै छ नि। आज भारतको यो हाल छ, भोलि के बन्छ? आज यहाँ छौ, भोलि तिमी कहाँ हुन्छौ? तिमीलाई थाहा छ- पहिला नयाँ दुनियाँ कति सानो थियो। त्यहाँ त महलमा पनि कति हीरा-जुहारत आदि हुन्छन्। भक्तिमार्गमा पनि तिमी मन्दिर कुनै कम कहाँ हुन्छ र! केवल एउटा सोमनाथको कहाँ हुन्छ र! कसैले एउटा बनायो भने त्यसलाई देखेर अरूले पनि बनाउँछन्। एक सोमनाथ मन्दिरबाट नै कति लुटे। फेरि आफ्नै अर्को यादगार बनाएका छन्। भित्तामा पत्थर आदि लगाउँछन्। यी पत्थरको के महत्त्व छ? यति सानो हीराको पनि कति दाम पर्छ। बाबा जौहरी थिए, एक रत्तीको हीरा हुन्थ्यो, ९० रूपैयाँ रत्ती। अहिले त त्यसको महत्त्व हजारौं रूपैयाँ छ। भेटिँदैन पनि। धेरै मूल्य बढेको छ। अहिले बेलायत आदितिर धन धेरै छ, तर सत्ययुगको अगाडि यो केही पनि

होइन।

अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- विनाश काले विपरीत बुद्धि छन्। तिमीले भन्छौ- विनाश समीप छ, त्यसैले मानिसहरू हाँस्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- म कति समय बसिरहन्छु र, मलाई कुनै आनन्द आउँछ र? म त न सुखी, न दुःखी हुन्छु। मेरो ड्युटी हो पावन बनाउने। तिमी यस्ता थियौ, अब यस्तो बनेका छौ, फेरि तिमीलाई यस्तो उच्च बनाउँछु। तिमीलाई थाहा छ- हामी फेरि त्यो बन्ने छौं। अब तिमीलाई यो समझ आएको छ, हामी यो दैवी घरानाका थियौं। राजाई थियो। फेरि यसरी आफ्नो राजाई गुमायौं। फेरि अरू-अरू आउन थाले। अब यो चक्र पूरा हुन्छ। अहिले तिमीले सम्झन्छौ- लाखौं वर्षको त कुरा नै होइन। यो लडाईं हो नै विनाशको, त्यसतर्फ त धेरै आरामसँग मर्नेछन्। कुनै कष्ट हुँदैन। हस्पिटल आदि नै हुँदैनन्। को बसेर सेवा गर्छ, रुन्छ। त्यहाँ त यो रसम नै हुँदैन। उनीहरूको मृत्यु सजिलै हुन्छ। यहाँ त दुःखी भएर मर्छन् किनकि तिमीहरूले धेरै सुख लिएका छौं त्यसैले दुःख पनि तिमीले नै देख्नु छ। रगतको नदी यहाँ नै बग्छ। उनीहरूले सम्झन्छन्- यो लडाईं शान्त हुन्छ तर शान्त त हुनु छैन। मिरुआ मौत मलुका शिकार। तिमी देवता बन्छौ, फेरि कलियुगी फोहोरी सृष्टिमा त तिमी आउन सक्दैनौ। गीतामा पनि छ भगवानुवाच। विनाश पनि हेर, स्थापना हेर। साक्षात्कार भयो नि! यो साक्षात्कार सबै अन्त्यमा हुन्छ- फलानो फलानो यस्तो बन्छन् फेरि त्यस समय रुन्छन्, धेरै पछुताउने छन्, सजाय खान्छन्, भाग्यलाई दोष दिन्छन्। तर के गर्न सक्छन् र? यो त २१ जन्मको चिठ्ठा हो। स्मृति त आउँछ नि। साक्षात्कार विना कसैलाई सजाय मिल्न सक्दैन। अदालत बस्छ नि। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) स्वयंमा ज्ञान रत्न धारण गरेर रूप-बसन्त बन्नु छ। ज्ञान रत्नबाट विश्वको बादशाहीको चिट्ठा लिनु छ।

२) यस विनाशकालमा बाबासँग प्रीत राखेर एकको नै यादमा रहनु छ। यस्तो कुनै कर्म गर्नु छैन, जसकारण अन्त्य समयमा पछुताउनु परोस्।

वरदान:- अलबेलापन वा अटेन्सनको अभिमानलाई छोडेर बाबाको मदतको पात्र बन्ने सहज पुरुषार्थी भव कति बच्चाहरू हिम्मत राख्नुको सट्टा अबलेलापनको कारण अभिमानमा आउँछन्। भन्छन्- म त सधैं पात्र हुँ नै। बाबाले मलाई मदत नगरे अरू कसलाई गर्नुहुन्छ! यस अभिमानको कारण हिम्मतको विधिलाई बिर्सिन्छन्। कतिमा फेरि स्वयंमाथि अटेन्शन दिने कुराको पनि अभिमान रहन्छ, जसले मदतबाट वञ्चित गरिदिन्छ। सम्झन्छन्- मैले त धेरै योग लगाइसकेँ, ज्ञानी-योगी आत्मा बनिसकेँ, सेवाको राजधानी बनिसक्यो... यसप्रकारको अभिमानलाई छोडेर हिम्मतको आधारमा मदतको पात्र बनेमा सहज पुरुषार्थी बन्छौ।

स्लोगन:- जुन व्यर्थ र नकारात्मक संकल्प चल्छन्, तिनीहरूलाई परिवर्तन गरेर विश्व कल्याणको कार्यमा लगाऊ।